

japonskih poslancev. Resnica je, da Rusi ne-
čejo plačati niti vinarja odškodnine in ne
odstopijo niti ped ruske zemlje. Japonci tudi
zahtevajo, da se jim izroči vse ruske bojne
ladje, ki so sedaj v mednarodnih pristaniščih,
kar pa Rusi ne dovolijo. Ruska hoče Japon-
ski samo plačati stroške za ruske ujetnike ter
ji prepusti le del Mandžurije, ki ga imajo Ja-
ponci sedaj v rokah. Nadvlado nad Korejo
prepusti tudi Japonci. Če se Japonska hoče
s tem zadovoljiti, bo mir, kajti Rusi bodo
težko kaj popustili.

Ustava v Rusiji. Ruski car je dal s
posebnim razglasom dne 19. avgusta svojemu
narodu gosudarstvennajo dumo, nekak državni
zbor. Vendar se ta državni zbor ne bo imel
pravice, da sam (seveda s sporazumom carja)
lahko daje postave, ampak car lahko tudi
brez dume in proti volji dume še nadalje pro-
glašča postave. Pri nas v Avstriji pa je ustava,
to se pravi, cesar ne more brez državnega
zboru nobene postave dati, seveda tudi državni
zbor brez cesarja ne. Upamo pa, da bo nova
ruska дума izbojevala ruskemu narodu kmalu
ustavo, kakor jo imajo že po večini evropske
države. Sedaj je дума le nekak zastop, ki lahko
daje nasvete in pa nadzoruje upravo. V tem
oziru bo imela дума veliko dela.

Dopisi.

Velika Nedelja. (Velikonedeljski „fajerber“ — hitra pomoč bližnjemu v sili.) Dne 15. t. m. pridem po opravkih v Mihovce ter sedem v neki krčmi k čaši pive, da pogasim grozno žejo in se malo odpočijem. Pa kaj doživim v nem-
čurških Mihovcih! Klic ogenj! me spravi ven iz sobe pred krčmo. Na cesti pred skladiščem velikonedeljskega „fajerbera“, katero diči za-
mazan napis „Feuerwehrdepôt“ vidim gručo ljudi. Grem bliže in vprašam, kje bi naj bil ogenj. Nek star mož mi pove, da je bilo že dvakrat telefonirano po velikonedeljski „fajerber“. Gorel je namreč v Ormožu nek hlev in bila je velika nevarnost, da se tudi sosednja poslopja užgejo. Toda velikonedeljski „pürgarji“ so bili pri Goliracu. Doma ni bilo nobenega trobea, tem manj pa še kakega gasilca. Navadni ljudje, ki niti ne znajo, kaj je „Gut Heil“, so si dajali gasilni rog iz roke v roko ter so poskušali, kateri bi spravi grše glasove na dan. Človek bi mislil, da je sodnji dan. Vendar je spravi ta strašanski „alarm“ nekaj junakov na noge. Po dolgem troben-
tanju pridrvijo kaki trije gasilci in tudi nekaj šolarjev, ki še niti gasilske čelade na

glavi niso imeli. Toda sila kola lomi! Vendar pa še ti trije gasilci niso znali, kaj naj na-
redijo. Niti konjskega repa ni bilo nikjer, da bi jim potegnili „šprico“ do Ormoža. Porinejo jo ven iz „barake“ ter hodijo brez glave okoli nje. Naenkrat pa prileti gospa „rihta-
rea“ in ob jednom tudi gospa „hauptmanstefertretarea“ ter z orjaškim glasom prepove, da se „šprica“ ne sme nikamor peljati, ker gospodov ni doma. Zmešujava je bila še večja. Ali zdaj pride rešitelj, namreč „adjutant“ g. nač. Flucherja v podobi gospe Flucher. In ta hladnokrvna gospa zapove v imenu gospoda „hauptmana“, da morajo tisti trije „fajerberkarji“ in šolarji zasesti križničko kočijo ter pustiti vse orodje doma. Za kake četrture so bili vsi na vozu ter zdirjali „nobel“ na lice mesta gledat, če so druge požarne brambe že ogenj pogasile. Najbrž so mislili, da manjka v Ormožu gledalcev. Torej, dragi „Slovenski Gospodar“, zdaj znaš, kako je velikonedeljski „fajerber“ nobel. Kakor vsi „nobel“ ljudje, pusti na se čakati, potem pa se pelja brez orodja v križničko kočijo na sprehod k pogo-
rišču. Prihodnjič še Ti hočem nekaj povedati o Flucherjevi takozvani „občinski“ trsnici in o gospodarstvu sedanjega gospoda občinskega predstojnika in njegovih nemčurških sodrugov. Pri priliki tudi o glavnem agentu za Štajerca o gospodu trgovcu „Ptiču“. Habtaht! Gut Heil!!!

Šmarje pri Jelšah. (Slavnost.) Kaj da pomaga složnost in podjetnost, pokazala je naša slovenska prostovoljna požarna bramba dne 18. t. m. Dasi ravno še mlado društvo, ki se mora boriti še z različnimi faktorji, nastopila je naša vrla požarna bramba korporativno ter se udeležila slavnostne sv. maše. — Po sv. maši zbrali so se naši gasilci v gostilniškem vrtu g. Jagodiča, da se nekoliko pomenijo o svojih težnjah in nadaljnjih svojih ciljih. Stotnik g. M. Skale napije v znesenih besedah Nj. Veličanstvu cesarju Francu Jožefu I., nakar viharni Živijo! kar ponehati ni hotel. Sledilo je na to še par govorov, ki vsi pričajo o udanosti napram vladajoči dinastiji, ki pa tudi kažejo, da tli v slovenskem ljudstvu narodna zavest in da je treba samo le ljudi, ki bi predramili zaspance in neved-
neže.

S ponosom gledamo na našo požarno brambo, želimo ji prav iz srca sreče pri vseh podjetjih! Bodi krepka, bodi ponosna, bodi nevstrašena, saj čuva nad teboj „Duh slo-
vanski“, duh bratstva! Žalost pa nam zaliva srce, ko ne vidimo med gasilci zastopane tržke inteligence. Če pogledamo v naši kroniki za dobrih deset let nazaj v čase, ko je še obstojala nemška požarna bramba, vidimo tam

večinoma same tržane, vidimo zastopane vse sloje in sicer kot izvršujoče člane. In zdaj? Hm! Jeli temu krivo slovensko povelje, ali pika mogoče „mužik“? Kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti. Nazdar!

Slovenska Bistrica. (Neverjetna drznost.) Predvečer cesarjevega rojstnega godu slavili smo v Slovenski Bistrici na jako lep način. V impozantni bakljadi premikala se je nešteta množica po ulicah in navdušeno nazdravljala presvitlemu vladarju. Krasno razsvetljeno mesto nudilo je zares čarobno sliko.

Žalibog, da nam je Slovencem še na ta dan, ki naj bi bil dan veselja vsem avstrijskim narodom, grenil veselje ne kak Nemec, ampak narodni odpadnik „špenglar“ Jagodič. Ne Slovenci ne Nemci niso razsvetljevali oken v izživajočih barvah, akoravno bi pač Slovenci na svoji lastni zemlji imeli pravico prej kot Nemci, samo ta klepar Jagodič je razsvetlil svoja okna v onih na najnesramnejši način izživajočih frankfurtarskih barvah.

Mi tukaj najodločneje ugovarjamo proti temu, da nas tak človek pri slavnosti, ki je namenjena v preslavo Njih Veličanstva, na tak grd način izživa.

Slovenci iz slovenjbistriškega okraja si pa tega moža dobro zapomnite, posebno pa še njegovo tobakarno, kjer se na drzen način tepta vse, kar je vam drago in ljubo. Saj še ni dolgo od tega, da je dobil tam nek odlič-
en Slovenec od ženske, ki ondi prodaja, tale olikan odgovor: „Niks bindiš, tajč, tajč!“

Zavrč. (Nekaj o posojilnicah.) Lansko leto si ti, priljubljen „Slov. Gospodar“, pozival rodoljube in tudi vse naše voditelje, da naj poskrbijo, da se bodo ustanavljala bralna društva in posojilnice. Govoril si gluhim ušesom, vsaj v naši župniji. (Bralao društvo sicer imamo, ki pa je prej slabo kakor močno in to vsled nesloge naše intelligence.) Nedavno pa nekaj takega berem v „Domovini“ pod naslovom: „Štajerski Slo-
venci, snujte si posojilnice“. Omenjene so tudi dekanije, kjer bi se naj posojilnice osnovala. (Zavrč, Vuzenica.)

Pisec teh vrstic v „Domovini“ mi prav iz srca piše. Za Boga! posojilnic nam je v resnici potreba. Le pomislimo! Varaždinski žid posojuje denar in sicer od 100 gld. glav-
nice 12 gld. obresti. Pri nas pa je mnogo takih posestnikov, ki krvavijo na tej rani. Človeka srce zaboli, ko premišljuje to odu-
ruštvo.

Pri nas smo imeli zdaj že dve leti slabo vinsko letino. Vinarstvo pa je v našem kraju edino naše premoženje. Bog ve, kako bo letos, sedaj še vse lepo kaže.

župnik“, reče mu, „našla sem to zapestnico v neki klopi. Gotovo jo je pozabila kaka ime-
nitna in bogata gospa, kajti kolikor jaz poznam, je ta lišp mnogo tisočev vreden. V cer-
kev pa pridejo vsake vrste ljudje, zato se take drage reči ne smejo po klopih valjati. Torej sem mislila, da najbolje storim, ako zapest-
nico k Vam zanesem.“ Duhovnik je bil tako zavzet, da ni besede odgovoril, ampak se je obrnil na desno, storil par korakov in odprl duri svojega stanovanja. Pri tem je zaklical: „Gospod grof, izvolite semkaj stopiti!“ Grof B., čegar soproga je zapestnico v cerkvi po-
zabila, je prišel namreč že pred Marico v cer-
kev po dragoceni zaklad. Pa namesto da bi ga po klopih iskal, šel je naravnost k žup-
niku, ker si je mislil: „Če je zapestnico našel nepošten človek, je itak več ne vidimo in je prazno, jo še dalje iskati; ako jo je pa našel pošten človek, zanesel jo je gotovo gospodu župniku, tam jo torej dobim.“

Ko grof vstopi in zagleda Marico ter za-
pestnico v njenih rokah, se je od veselja ves zganil. Kajti ta zapestnica je bila star in časti-
vreden spominek njegove rodovine, zapuščina vojvode M., kateri jo je dobil od princa Kon-
dejskega (de Condé). Če je bila zapestnica že sama na sebi veliko vredna, ti spomini na prejšnje njene lastnike so njeno ceno še de-
setkrat pomnožili.

Ko je župnik deklaroval povedal, da je ta gospod grof B., in da je njegova gospa zgu-
bila ali v cerkvi pozabila ta dragoceni zaklad, rekla je Marica proti grofu: „Srečna sem, gos-
pod grof, da vam morem nazaj izročiti ta dragoceni rodbinski spominek... tudi jaz sem nekdaj imela take rodbinske spominke...“

Pri teh besedah so jo solze polile in za-
čela je ihteti, da ni mogla dalje govoriti.

To je grofa ganilo in bil je radoveden, katera skrita žalost deklico tlačila. Naprosil jo je, naj mu naznani svoje stanovanje. Ko si je zapisal ulico, hišno številko, nadstropje in številko na durih, vzel je zapestnico iz rok Marice, njej pa je v pest stisnil 25 cekinov, rekši: „To imate za danes. Jutri vas pa obiš-
čem in bomo dalje govorili.“ Vsa slaba od začudenja in sreče je Marica obrnila svoj pogled na viš in se zahvalila Bogu za ta nepri-
čakovani dar. K zavesti, da je za nekaj me-
secev revščine rešena, hitela je Marica proti domu, da še svojo sestro prej ko mogoče osreči s to dobro novico. Po dolgem stradanju in žalovanju sta si sestro danes privoščili dober dan, in ko sta jedli in pili, morala je Marica svoji sestrici stokrat ponoviti, kako lepa je bila zapestnica in kako prijazen je tisti grof.

Grof je ostal mož-beseda in drugi dan je s svojo soprogo počasi stopal na viš po stop-
nicah tiste hiše v ulici sv. Andreja, kjer je

Marica stanovala. Ko pride do šestega nad-
stropja, zmanjkalo je že stopnic, bil je že pod streho. Bliža se durim št. 4 in jih odpre. Pred seboj vidi malo podstrešno izbico, na tleh eno slamnato blazino in dva stola. To je bila vsa oprava; da bi bila Marica še tisti dan, ko je cekine dobila, kupila vsaj mizico, si ni vzela časa; namenjena je bila danes to storiti. Pač še nismo našli vse hišne oprave: na eni steni je visela podoba gospe Barthelon, nad njo pa oljkina veja od cvetne nedelje; na drugi steni pa je bila na platno slikana podoba stotnika Barthel-na, kako na konju sedi.

Grof in grofinja se začudita veliki rev-
ščini, ki jo tu pred seboj vidita. Nato obrne grof svoje oči na podobo konjika in vpraša: „Kdo pa je ta častnik?“

„To je najin oče“, reče Marica, „ki je umrl v bitki pri Borny, prestreljen skozi prsi, stotnik Barthelon!“

Pri teh besedah se grofu zasvetijo oči; kajti on je bil upokojen general in je stot-
nika Barthelona dobro poznal. Bila sta skupaj v bitkah pri Solferini in pri Maženti. Pri Pa-
lestri pa je Barthelon generalu grofu B. celo življenje rešil, ker je še pravočasno pomoč pripeljal, ko je bil general že od vseh strani od sovražnikov obkoljen. Pogledal je zdaj po-
dobo bolj natančno in vzkliknil: „Da, v res-

Dal Bog, da te vrstice zopet ne bi bile pisane gluhim ušesom.

Št. Janž pri Spod. Dravogradu. (Volitve.) Pri nas je vse narodno zaspano in bližajo se volitve. Kmetje sotrpini, koga bomo pa volili? Gotovo take može, o katerih značajnosti, veri in narodnosti smo se sami prepričali. Take može pa voli le naša katoliška narodna stranka, katera je gotovo najboljša za našega kmeta. Posebno varujmo se „štajerčevih“ pristašev, ker teh v naši župniji ne manjka. Nekega tukajšnjega „štajerčjanca“ posebno v oči bode, ker je na občinskem pečatu na prvem mestu slovenski napis. Veš kaj, Matevžek, za te je najboljšje, če se takoj preseliš tje v blaženi rajh. Možje, udeležite se v polnem številu volitve, da bomo v vseh treh razredih mi zmagali. Znani tukajšnji nemčur že lovi može v svoje zanjke. Pa ne boš Jaka, kakor ti misliš, imaš premalo podreptnikov. V slogi je moč in zmaga! Na dan, slovenski volilci!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

S šole. Umirovljen je na lastno prošnjo Martin Matekovič, nadučitelj v Škalah, po njegovem 46 letnem službovanju; 32 let in 7 mesecev je služboval v Škalah.

S pošte. Prestavljena sta poštna asistenti Rajmund Hubner iz Zidanegamosta v Volšperg in Anton Korp iz Beljaka v Maribor. — Za poštnega odpravitelja je imenovan Jožef Gril v Mariboru. Poštni poduradniki Jakob Vodopivec, Franc Cimerman in Jožef Zdolšek so prestavljeni v višji razred. Poštni odpravitelj Simon Kraner je prestavljen iz Ausse v Ptuj.

Poroka. Dne 21. t. m. se je poročil g. Ivan Veselič, trgovec v Veliki Nedelji z gđ. Julijano Petovar, hčerjo c. kr. postarja v Ivanjkovcih. Bilo srečno!

Umrl je na Dunaju v 86. letu svoje dobe g. Lovrenc Jerovšek, bivši okrajni sodnik v Ilirski Bistrici.

Pomiloščenje. Cesar je pomiloštil povodom obhajanja svojega rojstnega dne v Mariboru 2 kaznjence, v Begunjah 1 kazjenko.

Na c. kr. gimnaziji v Mariboru se začne šolsko leto 1905/06 s slovesno sveto mašo dne 19. sept. Učenci, kateri žele vstopiti na novo v prvi razred, se morajo oglašiti v spremstvu svojih starišev ali njih namestnikov začetkom novega šol. leta dne 16. septem. dopoldne ob 9. uri pri ravnateljstvu s krstnim listom in z obiskovalnim spričevalom ter izjaviti, da žele biti sprejeti v slovenski oddelek prvega razreda. Vzprejemne skušnje se prično dne 16. sept. ob 2. uri pop.

Mariborske novice. Pri zadnjih državnozborskih volitvah v Mariboru je razžalil kandidat nemške ljudske stranke Pfrimer lastnika „Marburgerce“, Kralika, ki je sedaj vložil tožbo proti njemu. — Pri vinotrčcu

nici, to je moj prijatelj Barthelon!“ Solze so mu stopile v oči, podal je deklicama roke in ju stisnil k sebi na prsi, rekoč: „Kar sem Barthelonu hvale dolžan, hočem poplačati na njegovih otrocih!“ Tudi grofinja je bila vsa ginjena, ko ji je grof vse povedal, kako sta z očetom teh deklic tovariša bila in kako plemenit človek je bil ta Barthelon. Prosila je grofa sama, naj za te sirote skrbi, ker ima premoženja dovolj.

Marica je čakala veliko srečo. Edini sin grofa B. si jo je izvolil za nevesto, da je živel odslej v bogastvu in obilnosti. Po smrti blage grofinje B. je Marica dobila tisto dragoceno zapestnico, ki jo je tedaj v cerkvi našla in katera ji je po Božji previdnosti prinesla toliko sreče.

Pavlina pa je vzela nekega stotnika od konjice in živi tudi v srečnem zakonu. Zadnjekrat sem obe videl v cerkvi Saint-Germain-des-Prés, kamor Marica iz hvaležnosti še vedno rada zahaja.

„Mir.“

Thurnu je padel dne 19. t. m. delavec Franc Spiegel raz lestvo ter se je močno poškodoval. Kdo je kriv nesreče, se še dosedaj ni dognalo. — V Grajski ulici hišna številka 7. je škropila hišnica Roza Leskovar tlak pred hišo. Naenkrat se zgrudi nezavestna na tla in kmalu nato je izdihnila svojo dušo. Otrpnilo ji je srce. Pač res: ... Dneva ne pove nobena pratka! — Jožefa Rubin iz Partinje je prišla policija dne 18. t. mes., ker je pokradel trem hlapcem ure in denar. — V Gradcu je dne 16. t. m. padel na ulici na tla 21 letni trgovski pomočnik Anton Vehovar. — Iz Maribora so izgnali kuharico Jero Gorjup, doma iz Nadol v rogaškem okraju. — Tukajšna okrožna sodnica išče s tiraluico 44 letnega agenta Janeza Schneider iz Zgor. Tuhinja na Kranjskem. —

Mariborski porotniki za tretje zasedanje. Glavni porotniki: Viljem Abt, trgovec; Andrej Dohnalik, pozlatař; Štefan Fuchs, gostilničar; Janez Gödl, knjigovodja; Jož. Kaučič, trgovec; Karl Kiffmann, zid. mojster; J. Krammer, hišni posestnik; Aleksan. Ledineg, krojaški mojster, vsi v Mariboru; Florijan Petrič, posestnik v Gočovi; Lovrenc Družovič, posestnik v Spod. Senarski; Janez Markuš, posestnik v Zgor. Koreni; Anton Kramberger, posestnik v Karčovini; Matej Hlade, posestnik v Zgor. Sv. Kungoti; Miha Turner, posestnik v Framu; Matej Kropičnik, posest. mlina v Hočah; Anton Vrecl, posest. v Zgor. Hočah; Pavel Škerbinek, posestnik v Kumenu; Janez Fišinger, posestnik v Št. Lovrencu nad Mariborom; Anton Gorjanc, lesni trgovec v Rušah; Franc Maher, posestnik v Zgor. Razvanju; Gregor Godec, veleposest. v Rudečem bregu; Peter Novak, gostilničar v Slov. Bistrici; Fr. Pergler, kolar v Slov. Bistrici; Alojzij Pinter, trgovec v Slov. Bistrici; Vincenc Prešern, gostilničar v Poljčanah; Franc Kaiser, vinotrčec, Ludovik Kropf, medicar, Miha Marčič, čevljar, Franc Mülleret, trgovec, Jožef Muršec, kamnosek, Aleks. Schröfl, hišni posestnik, Fr. Vogl, steklar, vsi v Ptuj; Julij Borko, posestnik v Središču; Lorenc Wukonig, posestnik v Št. Janžu; Alojzij Grubelnik, velepos. v Janževem vrhu. Nadomestni porotniki: Andrej Majcen, mizarški mojster; Oskar Matzl, knjigovodja; Karol Nasko, usnjar; Janez Pobežin, trgovec; Mart. Regoršek, posestnik; Adolf Weigert, trgovec; Jos. Vezjak, posestnik; Ign. Vidgaj, posestnik, Anton Wölfling, trgovec, vsi v Mariboru.

V Št. Petru pri Mariboru so našli utopljenko. Stara je kakih 22 let.

Naša bodočnost. V tržaški „Eдинosti“ toži nek rodoljub: „Naša in slehernega naroda bodočnost je v mladem naraščanju — v mladini. V našem mestu (Trst) in po predmestjih, kakor tudi v spodnji in celo v zgornji (deloma) okolici, nam bo izvršiti še precej dela, predno pridobimo oni del „naše“ mladine, ki je še nezaveden. Nočem tajiti, da se je že storilo mnogo v tem pogledu in to osobito v zadnjem času — ali vključ temu je še mnogo mnogo dela! Ako opazujem mestno mladino, opazam, da je ista v srcu narodna, da ista mladina tudi sodeluje v narodnih društvih — da pa doberšen del te mladine paralizuje vse to delo s tujo govorico, kjer le more, to je, ker se ne boji, da bi jo kdo karal radi tega. Od take mladine naš narod nima mnogo pričakovati za bodočnost. Ako že deklina sama rada ščebetala tuj jezik in ako se mladenič ne sramuje občevati s Slovenci v tujem jeziku, potem je gotovo, da taka mladina, združivša se v zakon — pozabi na svoj narod in na vse, kar mora biti najdragoceneje slehernemu poštnemu človeku. Od take mladine nima naš narod pričakovati ničesa.“ — K temu bi mi opomnili, da bi bilo zelo dobro i za tržaške rodoljube i za tržaško mladino, ako bi se udeležili dne 3. in 4. septembra zborovanja „Slov. krščansko-socialne zveze“ v Mariboru. Videli bi tukaj, kako se rodoljubi ob nemški meji trudijo organizirati in izobraziti slovensko mladino, da bi z uspehom branila slovensko zemljo in slovensko čast pred tujci. Vabimo Vas v Maribor!

Iz sodne dvorane. Kolesariti je jako lepo, toda vsakdo si ne more privoščiti tega veselja, ker so dandanes kolesa zelo draga. Iste misli je bil tudi 28 letni Franc Dugonik, posestniški sin iz Selnice ob Dravi. Toda on jo je „pogruntal“. V mestu se večkrat pripeti, da postavi kdo kolo h kakemu zidu ter odide potem po svojih opravkih. V teh trenutkih si je navadno Dugonik izposodil kolesa. To je storil dvakrat. Pred sodnijo pa so rekli, da je to tatvina ter so mu prisodili osem mesecev težke ječe. — Kriva prisega je zelo velik greh. Človek takrat za pričo pokliče Boga, ki je večna resnica, k svoji — laži. In vendar se najdejo dandanes ljudje, ki se upajo kaj takega storiti. 62 letni Franc Žampa v Vintaroveh je pri sodniji pri Sv. Lenartu v Slov. goricah po krivem pričal zaradi 150 K, ker je pod prisego trdil, da jih ni dobil od svojega dolžnika. Zaradi tega je bil obsojen na štiri mesece težke ječe. — Kleparski nečeneč Rudolf Mally v Ljutomeru je dobil deset tednov zapora, ker je dne 2. julija t. l. Antonijo Flego v Ljutomeru dvakrat na tla vrget in jo lahko poškodoval. — Anton Laznik iz Frama in nje gov sin Jakob sta dne 17. t. m. pred sodnijo bila obdolžena, da sta kradla drva v gozdu več posestnikov in druge stvari. Nagovarjala sta tudi dve priči, da naj za nju ugodno izpoveste. Oče je dobil en mesec, sin pa štiri mesece težke ječe. — Spoštuj očeta in mater, je četrta božja zapoved. Toda kako slabo jo ljudje dandanes spoštujejo. Že mlečezobni dečki dvigajo roko proti svojemu roditelju. Tako je 16 letni Janez Rudolf v Cezanjevcih dne 7. junija t. l. svojo mater z bikovco tepel, da je 24 ur ležala. Pri obravnavi dne 17. t. m. je dobil en mesec ječe. — Dva meseca težke ječe je dobil 22 letni Karol Šešerko, želarski sin v Grajeni zaradi nenravnosti. — Dne 5. junija t. l. se je utopil dveletni sinček Štefana in Marije Dogša v mlaki na domačem dvorišču. Zaradi tega sta se morala zagovarjati stariša pred sodnijo. Mož zato, ker ni ograbil mlake, žena zaradi tega, ker ni zadostno pazila na otroka. Pri obravnavi dne 17. t. m. je bil mož obsojen na en teden težkega zapora, žena pa je bila oproščena. — Zaradi utesnjenja telesne svobode sta bila obsojena Anton Vauptič in Anton Kvas iz Vodičlave, prvi na štiri, drugi na dva meseca težke ječe.

Zopet pristaš „Štajerca“ obsojen. Pod tem naslovom smo v zadnji številki poročali, da je bil obsojen Anton Glas tudi zaradi motenja vere. Toda temu ni tako, vrnila se nam je pomota. Glas je bil pač obdolžen motenja vere, ne pa obsojen. Obsojen je bil radi žaljenja duhovnika, ki je nesel Najsvetejše.

Ptujske novice. Dne 11. t. m. se je blagoslovila nova vojašnica za pionirje v Ptuj. Ker je ptujski župan Ornič in njegov občinski svet največ skrbel, da se je postavila, hotel se je ta dan nekoliko pobahati in je povabil k tej slavnosti tudi deželnega namestnika, deželnega glavarja in deželne odbornike! Toda nobeden ni prišel!

V Senarski pri Sv. Lenartu v Slovenskih goricah je ogenj uničil hišo Ignaca Močnik in njegovega soseda. Ker so bila vsa poslopja krita s slamo, se je ogenj po bliskovo razširil. Predno so mogli misliti na gašenje, je bilo vse v plamenu.

Iz Hotinje vasi pri Mariboru. V nedeljo dne 13. t. m. smo imeli priliko slišati priznanega čebelorejca gospoda nadučitelja Paulšeka iz Rač, kateri nam je na jako poljuden način s pomočjo podob in raznega v to stroko spadajočega orodja razložil poglavitne nauke iz čebelorejce. Po predavanju je nastal zanimiv razgovor, katerega so se udeležili tukajšnji vrli čebelorejci ter so se tudi drugi kmetje tako navdušili, da nameravajo o priliki ustanoviti podružnico čebelorejskega društva. Bodi gospodu nadučitelju izrečena še posebna zahvala za njegov trud, obenem pa ga prosimo, da nam s svojim temeljitim zna-